

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko S. Spółce Akcyjnej z siedzibą w S., M. P. prowadzącemu działalność

gospodarczą pod firmą M. P. Agencja Pośrednictwa Pracy X. z siedzibą w S.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 listopada 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 31 października 2022 r., sygn. akt IV Pa 22/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krośnie na rzecz radcy prawnego B. T. kwotę 2.025 (dwa tysiące dwadzieścia pięć) złotych powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego i interwenienta ubocznego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krośnie wyrokiem z dnia 31 października 2022 r. oddalił apelację powoda J. P. od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 6 kwietnia

2022 r., wydanego w sprawie przy udziale interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. z siedzibą w W., którym zasądzono od pozwanej S. S.A. z siedzibą w S. (dalej jako Spółka R.) na rzecz powoda kwotę 2.430 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 609,13 zł tytułem odszkodowania (obie kwoty wraz z ustawowymi odsetkami), oddalono w całości powództwo przeciwko pozwanemu M. P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą M. P. Agencja Pośrednictwa Pracy „X.” z siedzibą w S. (pkt I) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt II i III).

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne oraz stanowisko Sądu pierwszej instancji, według którego roszczenie powoda o zadośćuczynienie i odszkodowanie z tytułu czynu niedozwolonego (art. 444 § 1 i 2 oraz art. 445 k.c.) jest uzasadnione w niewielkim zakresie i to tylko w stosunku do pozwanej Spółki R., która jako były pracodawca użytkownik ponosi wobec powoda odpowiedzialność na zasadzie ryzyka (art. 435 k.c.). Pozwany M. P. jako agencja pośrednicząca w zatrudnieniu, nie był pracodawcą, na rzecz którego powód świadczył pracę ani nie ponosi winy za wypadek przy pracy, któremu uległ powód w dniu 26 listopada 2011 r. Za zaistniały wypadek odpowiedzialność ponosi wyłącznie Spółka R. (pracodawca użytkownik). W sprawie zostało wykazane istnienie związku przyczynowego między doznany przez powoda w wyniku wypadku przy pracy uszczerbkiem na zdrowiu w zakresie urazu stawu barkowego a warunkami jego pracy w pozwanej Spółce. Powołany przez Sąd Rejonowy biegły ortopeda traumatolog określił ten uszczerbek na 5%, a według opinii biegłych psychiatry i psychologa wobec – głębokości zaburzeń osobowości – powoda nie ma możliwości określenia, czy doznał on uszczerbku na zdrowiu w wyniku tego wypadku. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji zasadnie uznał, że przy 5% uszczerbku na zdrowiu dochodzona przez powoda kwota 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest zbyt wygórowana. Adekwatna jest kwota 10.000 zł, która pomniejszona o wypłacone jednorazowe odszkodowanie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 7.570 zł (za 10% uszczerbek), daje kwotę 2.430 zł.

Z kolei kwota 2.900 zł dochodzona tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia jest nieudowodniona, dlatego roszczenie to podlegało uwzględnieniu do wysokości wykazanej paragonami z realizacji recept, tj. do kwoty

609,13 zł. Wobec potwierdzonej opiniami biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i traumatologii zdolności powoda do pracy również powództwo o zasądzenie renty wyrównawczej, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację (tj. w pkt I) oraz zmianę wyroku Sądu Rejonowego w części oddalającej powództwo przez zasądzenie na jego rzecz od pozwanych solidarnie dalszej kwoty 59.860,87 zł z ustawowymi odsetkami oraz kwoty 1.000 zł miesięcznie tytułem renty płatnej do dnia 10 każdego następującego po sobie miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami z tytułu uchybienia w płatności rat, poczynwszy od dnia 1 marca 2019 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz skarżącego kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Skarżący wniósł o przyznanie na rzecz jego pełnomocnika z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, które nie zostały zapłacone w całości ani w części.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. zarzucono naruszenie: 1) art. 445 § 1 w związku z art. 444 § 1 k.c., przez błędną wykładnię w zakresie ustalenia wysokości zadośćuczynienia jedynie w oparciu o kryterium procentowej stawki uszczerbku na zdrowiu i nieuwzględnienie ogromu cierpień i konsekwencji wypadku przy pracy dla skarżącego oraz przyjęcie, że adekwatne będzie zadośćuczynienie pomniejszone o wypłaconą kwotę jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia społecznego; 2) art. 444 § 2 k.c., przez błędną wykładnię i nieuwzględnienie, że w związku z wypadkiem przy pracy zmniejszyły się widoki powodzenia na przyszłość dla skarżącego, jak również zwiększyły się jego potrzeby w zakresie sytuacji zdrowotnej; 3) art. 441 § 1 w związku z art. 415 k.c., art. 3 k.p., art. 207 § 2 k.p., art. 304 § 3 k.p. oraz art. 2 pkt 1 i art. 9 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1110), przez ich niezastosowanie i uznanie, że pozwany M. P. nie jest pracodawcą skarżącego, a pozwani nie

ponoszą solidarnej odpowiedzialności z tytułu odszkodowania, renty i zadośćuczynienia; 4) art. 322 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że z tytułu kosztów zakupu leków odpowiednia jest kwota 609,13 zł, podczas gdy oprócz leków przeciwbólowych skarżący wydatkował dalszą kwotę 2.290,87 zł, a związku z tym odpowiednie odszkodowanie powinna stanowić co najmniej kwota 2.900 zł, 5) art. 227 w związku z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 380 k.p.c., przez pominięcie dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii oraz biegłego neurologa, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia okoliczności związanych z wysokością zadośćuczynienia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, ponieważ zachodzi „sprzeczność zaskarżonego wyroku z przepisami prawa materialnego niepodlegającymi różnej wykładni, tj.: art. 445 § 1 w związku z art. 444 § 1 k.c. w zakresie wysokości zadośćuczynienia i art. 444 § 2 k.c. w zakresie renty”. Zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy dokonując wykładni art. 445 § 1 k.c. „przyjął tylko jedno kryterium przy ustaleniu kwoty zadośćuczynienia, odnoszące się do procentowego uszczerbku na zdrowiu (w wysokości 5%), pomijając pozostałe ustawowe kryteria”, co skutkowało zasądzeniem nieadekwatnej kwoty zadośćuczynienia w stosunku do cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez skarżącego i odczuwanych przez niego do dnia dzisiejszego, a więc z naruszeniem zasady ustalenia zadośćuczynienia, gdyż nie uwzględnił w pełni wszystkich kryteriów z art. 445 § 1 k.c. Błędna wykładnia art. 445 § 1 k.c. polega także na wyliczeniu przez Sąd Okręgowy kwoty zadośćuczynienia, a następnie pomniejszenia jej o kwotę w całości wypłaconego jednorazowego odszkodowania z ubezpieczeń społecznych. Ponadto dokonano błędnej wykładni art. 444 § 2 k.c., gdyż ocenę zasadności roszczenia o rentę ograniczono tylko do jednego kryterium - zdolności do pracy, z pominięciem pozostałych, chociaż w orzecznictwie przyjmuje się, że roszczenie o rentę w razie zwiększenia się potrzeb jest niezależne od zdolności do pracy poszkodowanego i od sposobu wydatkowania świadczeń uzyskanych z tego tytułu. Według skarżącego skarga kasacyjna „jest oczywiście uzasadniona z dalszych względów”, a mianowicie z uwagi na to, że Sąd Okręgowy: a) „naruszył przepisy prawa materialnego poprzez niezastosowanie niżej wskazanych: art. 441 § 1 k.c. w

związku z art. 415 k.c., art. 3 k.p., art. 207 § 2 k.p., art. 304 § 3 k.p. oraz ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych tj. art. 2 pkt 1, art. 9”, przez nieuznanie pozwanego M. P., prowadzącego agencję pracy tymczasowej, za pracodawcę skarżącego, a w konsekwencji przyjęcie, że nie ponosi on wraz z pozwaną Spółką solidarnej odpowiedzialności z tytułu odszkodowania, renty i zadośćuczynienia, podczas gdy „agencja pracy tymczasowej jest pracodawcą pracownika tymczasowego, a jej odpowiedzialność jako pracodawcy w zakresie roszczeń uzupełniających może opierać się na odpowiedzialności deliktowej (art. 415 k.c.), w tym mieć charakter solidarnej (art. 441 § 1 k.c.)”, b) naruszył „art. 322 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w zakresie odszkodowania (art. 444 § 1 k.c.)”, ponieważ „wydatki opisane przez powoda, na okoliczność których nie miał dowodów w postaci dokumentów (paragonów) miały charakter wydatków niezbędnych i celowych poniesionych na poratowanie zdrowia” i „mieściły się w kategorii kosztów, co do których istnieje obowiązek rekompensaty na podstawie art. 444 § 1 k.c.”, c) oddalił wnioski dowodowe skarżącego, co skutkowało brakiem dokonania ustaleń faktycznych mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, jako że „ustalenie następstw zdrowotnych wypadku przy pracy w zakresie odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia wymagało przeprowadzenia powyższych dowodów, w tym z uwagi na zarzuty w przedmiocie niewłaściwych warunków przeprowadzenia badania lekarskiego przez biegłych”.

W odpowiedzi na skargę pozwana Spółka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie w całości i zasądzenie od skarżącego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego dla radcy prawnego według norm przepisanych.

O oddalenie skargi kasacyjnej w całości i o zasądzenie kosztów postępowania wniósł interwenient uboczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uregulowana w Kodeksie postępowania cywilnego instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest między innymi istotne ograniczenie dostępności tego środka pod względem

dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony.

Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08, LEX nr 469183). Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ustosunkowując się do przywołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 17 maja 2018 r., IV CSK 599/17, LEX nr 2499804). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436; z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 573/17, LEX nr 249707). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Oczywiście naruszenie prawa powinno być zatem rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo

powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343; oraz z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092 oraz powołane tam orzeczenia). Utrwalony jest pogląd, że skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170 oraz z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932).

Nie jest także dopuszczalne przenoszenie argumentacji służącej wykazaniu przyczyny kasacyjnej do uzasadnienia podstaw kasacyjnych ani odwoływanie się do tego uzasadnienia, podstawy skargi bowiem są badane dopiero przy rozpoznawaniu skargi, po jej przyjęciu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2018 r., III CSK 337/17, LEX nr 2483656 czy z dnia 11 kwietnia 2018 r., II UK 277/17, LEX nr 2490632).

Wymienionych wyżej wymogów co do przesłanki oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nie spełnia wniesiona skarga kasacyjna, ponieważ skarżący nie zdołał wykazać, aby naruszenie wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisów miało walor naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „*pierwszy rzut oka*”. Zawarte w wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania twierdzenia sprowadzają się w większości do powielenia argumentacji zwartej w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Dotyczy to wszystkich przepisów, których naruszenie stanowi według skarżącego o oczywistej zasadności wniesionej skargi. I tak w ramach rzekomego kwalifikowanego naruszenia art. 445 § 1 k.c. skarżący wskazuje, że przy określaniu

wysokości zadośćuczynienia Sądy obu instancji oparły się wyłącznie na ustalonym procentowo uszczerbku na zdrowiu (5%), pomijając kryterium doznanych przez niego cierpień fizycznych i psychicznych. Tymczasem wbrew tym twierdzeniom, Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach odwołał się do całokształtu zebranego w sprawie materiału, a nie tylko do ustalonego przez biegłego ortopedę 5% uszczerbku na zdrowiu. Ponadto przypomnieć trzeba, że w orzecznictwie poruszana była już kwestia, czy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego należy uwzględniać różnego rodzaju świadczenia otrzymane przez poszkodowanego (np. z ubezpieczenia społecznego, z ubezpieczenia majątkowego itp.). W uchwale pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 1965 r., III PO 3/65 (OSNCP 1965 nr 12, poz. 198), przyjęto, że zapłata przez zakład ubezpieczeń umówionej sumy pieniężnej z tytułu ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków powinna być wzięta pod uwagę przy określeniu wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c., a otrzymanie przez poszkodowanego bardzo wysokiej kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków może prowadzić wręcz do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/69, OSNCP 1970 nr 6, poz. 111). W wyroku z dnia 12 października 1999 r., II UKN 141/99 (OSNAPiUS 2001 nr 1, poz. 29), Sąd Najwyższy uznał, że przy określaniu wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. powinna być wzięta pod uwagę zapłata przez pracodawcę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (zob. też wyroki z dnia 11 stycznia 2000 r., II UKN 258/99, LEX nr 151534; z dnia 18 marca 1968 r., II PR 41/68, OSNCP 1968 nr 10, poz. 178; z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/69, OSNCP 1970 nr 6, poz. 111). W wyroku z dnia 21 października 2003 r., I CK 410/02 (LEX nr 82269), stwierdzono, że jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy wypłacone przez pracodawcę nie podlega odliczeniu od zadośćuczynienia pieniężnego przysługującego poszkodowanemu na podstawie art. 445 § 1 k.c., jednakże to odszkodowanie powinno być wzięte pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia. Otrzymanie przez poszkodowanego tego typu świadczeń oznacza więc, że nie należy mechanicznie (matematycznie) zmniejszyć zadośćuczynienia o ich kwotę, ale należy to uwzględnić przy ustaleniu

„odpowiedniej sumy”. Przyjmuje się również, że co do zasady nie ma podstaw do obniżenia zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu (art. 445 § 1 k.c.) o otrzymane z ubezpieczenia społecznego jednorazowe odszkodowanie, jeżeli zostało ono zużyte na pokrycie kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała, co spowodowało zmniejszenie odszkodowania (art. 444 § 1 k.c.), ponieważ taka przede wszystkim jest funkcja jednorazowego odszkodowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 r., I PK 253/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 73, z glosą Wioletty Witoszko, Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2008 nr 7, s. 37-42). Zatem przesłanki do takiego obniżenia nie zachodzą, jeżeli wypłacone z ubezpieczenia społecznego jednorazowe odszkodowanie zostało w całości zużytkowane na pokrycie kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała (pokrycie szkody majątkowej), a przez to w całości uwzględnione przy umniejszeniu należnego odszkodowania z art. 444 k.c. Innymi słowy, jednorazowe odszkodowanie może być wzięte pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, jeżeli nie zostało w całości zużyte na pokrycie kosztów i wydatków związanych z uszczerbkiem na zdrowiu (czyli szkody majątkowej), co nie jest jednoznaczne z mechanicznym zmniejszeniem sumy zadośćuczynienia o kwotę wypłaconą tytułem jednorazowego odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2018 r., I PK 169/17, LEX nr 2583101). Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że udokumentowane koszty leczenia związane z uszczerbkiem na zdrowiu skarżącego wyniosły kwotę 609,13 zł, a przyznane skarżącemu jednorazowe odszkodowanie nie zostało „w całości zużyte na pokrycie kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała”. A skoro tak, to uwzględnienie tego odszkodowania przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. nie może stanowić o „sprzeczności zaskarżonego wyroku z przepisami prawa materialnego niepodlegającymi różnej wykładni”, w tym z przedstawioną wyżej wykładnią art. 445 § 1 k.c. i świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Podobnie należy ocenić twierdzenie skarżącego o oczywistym naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 444 § 2 k.c. Przewidziana tym przepisem. renta wyrównawcza przysługuje osobie, która spełniła jedną z trzech przesłanek, tj. utraciła zdolność do pracy zarobkowej (całkowicie lub częściowo), jej potrzeby się zwiększyły bądź zmniejszyły się jej widoki powodzenia na przyszłość. W

postępowaniu sądowym poszkodowany musi więc wykazać, że istnieje adekwatny związek przyczynowy między wypadkiem a utratą jego zdolności do pracy zarobkowej, zwiększeniem się jego potrzeb bądź zmniejszeniem jego widoków powodzenia (majątkowego) na przyszłość. Skarżący nie zdołał wykazać istnienia którejkolwiek z tych trzech przesłanek, a według poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych na skutek wypadku przy pracy nie stał się osobą choćby częściowo niezdolną do pracy.

Analogicznie należy ocenić przytoczone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „dalsze względy” mające przemawiać za istnieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzut niezastosowania art. 441 § 1 k.c. w związku z art. 415 k.c., art. 3 k.p., art. 207 § 2 k.p., art. 304 § 3 k.p. oraz art. 2 pkt 1, art. 9 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych pomija ustalenia poczynione w sprawie, że za wypadek przy pracy na zasadzie ryzyka odpowiada wyłącznie pracodawca użytkownik (pозwana spółka), którego pracownik został uznany za winnego popełnienia przestępstwa polegającego na braku przeszkolenia stanowiskowego, tj. o czyn z art. 220 § 1 k.k., wyrokiem karnym w sprawie II K 393/15. O dopuszczalności dochodzenia roszczeń uzupełniających od pracodawcy użytkownika wyczerpująco wypowiadał się Sąd Najwyższy w przywołanym przez skarżącego wyroku z dnia 10 kwietnia 2014 r., I PK 243/13 (OSNP 2015 nr 9, poz. 122 z glosą M. Paluszkiewicz, OSP 2015 nr 10, poz. 98). Sądy obu instancji nie stwierdziły winy agencji pracy tymczasowej (pozwanego M. P.) za zaistniały wypadek przy pracy.

Z kolei zarzut naruszenia art. 322 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. opiera się na całkowicie gołosłownym twierdzeniu skarżącego, jakoby wydatki, których nie był w stanie wykazać z powodu braku jakichkolwiek dowodów na ich poniesienie, miały charakter wydatków niezbędnych na poratowanie zdrowia, o których mowa w art. 444 § 1 k.c., a zarzuty dotyczące oddalenia wniosków dowodowych w rzeczywistości stanowią niedopuszczalną polemikę z poczynionymi już i wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Polemika skarżącego z dokonaną oceną dowodów, prowadząca do zakwestionowania ustalonego przez Sąd orzekający stanu faktyczny sprawy nie uzasadnia w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 190/12, LEX nr 1324295).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 102 k.p.c.

[ms]